

ONVERDEELD

DATUM	25 oktober 2020
VOORGANGER	Hans Schoorlemmer
EERSTE LEZING	Deutronomium 6, 1-9
EVANGELIE	Matteus 22, 34-40

OVERWEGING

Het evangelie lijkt zo overduidelijk. Deze twee geboden zijn de grondslag van alles wat er in de Wet en de Profeten staat. “De Heer je God liefhebben met heel je hart, heel je ziel en heel je verstand – dat ook - , en je naaste liefhebben als je zelf”. Kerkelijke en niet kerkelijke mensen omarmen dit dubbel gebod. Mensen-dienst is godsdienst. Godsdienst is mensen-dienst. De duidelijkheid en eenvoud ervan, het verzoent kerkelijke en minder kerkelijke mensen, generaties...

Ik hoorde één van onze parochianen over haar man praten, die niet kerkt, niet gelooft. Dik gelooft ook niet in een hiernamaals of zo, dat vind hij wel goed. Met de bootje de rivier afdrijven, dat lijkt hem wel wat. Hij vindt het best dat ik naar de kerk ga, maar voor hem hoeft de kerk niet zo... En toch als ik naar hem kijk, hem zie, misschien geloof hij wel meer dan ik? Heeft hij wel meer vertrouwen.

Het dubbelgebod lijkt iets verzoenends te hebben, bijna een open deur...

Ofschoon, ik hoor ook dat kerkelijke en niet-kerkelijke mensen toch weer kans zien met dit gebod elkaar de maat te nemen:

‘Zitten ze zondags met een uitgestreken gezicht in de karke, moe zien hoe ze met de burenen gaan. Ze kieken oe niet eens an’.

Terug naar het evangelie. Goed om je te realiseren dat Jezus dit dubbelgebod uitspreekt op het tempelplein, vlak voor zijn lijden...Het conflict met de Sadduceeën en de Farizeeën escaleert. De Saduceeën verleiden Jezus ertoe uitspraken te doen die als rebels en opruiend naar de Romeinse bezetter kunnen worden uitgelegd. De Farizeeën verlokken Jezus tot uitspraken die veel Joodse gelovigen tegen zich in het harnas jagen. Geef aan de keizer wat de keizer toekomt en geef aan God wat God toekomt, hoorden we vorige week. Het lijkt de kool en de geit sparen...maar de goede verstaander weet...Van God is de aarde en die haar bewonen...(Psalm 24)

Jezus' dubbelgebod God liefhebben en de naast als jezelf is verzoenend én radicaal...Je naaste liefhebben als jezelf, zegt Jezus...Mijn naaste, met wie Jezus zich identificeert, en **mét wie** Hij even verderop in het evangelie – zegt: ik had honger en jullie hebben me te eten gegeven en ook ik had dorst en jullie hebben me te drinken, ik was naakt, ziek, vreemdeling, gevangen...Je naaste liefhebben als jezelf... Weet je wat honger is, dorst, vreemdeling te zijn, gevangen....ziek...naakt...Misschien toch wel...Ben je ergens toch ook naakt...gevangen....

Radicaal is ook Jezus' God beminnen, Jezus in zijn gebed, in zijn- zich- terugtrekken. Als we hem in het evangelie volgen, zien we niet een constant reddende hulpverlener...van de ene zieke naar de andere hongerige... Hij trekt zich ook terug om alleen te zijn om te bidden, Hij gaat de berg op, zoekt hoogte, diepte, terwijl zijn leerlingen doodsbang in de boot tegen golven en wind vechten...

Jezus neemt de tijd om op Adem te komen, om verbinding met zijn Vader te zoeken, zich aan hem toe te vertrouwen, die hem draagt...

Lukt het ons om van God te houden en van de naaste als ons zelf”?

Best lastig...om het evenwicht te bewaren... je kan te ver gaan in het redden van de ander... je oprechte verlangen de ander niet verloren te laten gaan, niet kwijt te raken, je kan hierin jezelf en God kwijt raken...

Hoe doe je dat God beminnen, vroeg iemand anders. Misschien hem wel meer vertrouwen. Ik moet eerlijk zeggen. Ik vertrouw hem wel meer toe dan meer medemensen, maar me helemaal aan hem overgeven.... Durf je je aan Hem bloot te geven, je toe te vertrouwen in al naaktheid, je kwetsbaarheid...Wat een genade als je dat gegeven is... ..

Ik besluit mijn overweging met een parabel, een verhaal over paus Johannes XXIII. Een journalist vroeg hem ooit of hij wel kon slapen. Zo'n grote verantwoordelijkheid, zoveel sores in de kerk, zoveel conflicten. Het antwoord van de herder. “Op een avond kon ik niet slapen. Ik lag wakker en dacht na over mijn grote verantwoordelijkheden : bisschoppen benoemen, wereldproblemen. Terwijl ik nadacht, lag te staren, viel mijn blik op het kruisbeeld aan de muur. Ik zei: “

Heer, het is uw Kerk en nu ga ik slapen”.